

Arrest

nr. 284 341 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 september 2019 samen met haar moeder, haar oudere zus en schoonbroer.

Het verzoek om internationale bescherming dat haar moeder indiende op 1 oktober 2019 werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ook in verzoeksters naam als vergezellende minderjarige ten aanzien van haar moeder behandeld. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal op 9 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 juni 2021 besloot de

Raad in zijn arrest nr. 257 012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder.

1.2. Op 9 augustus 2021 diende verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 september 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 14 juni 2022.

1.4. Op 26 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing werd op 29 augustus 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op (...) 2005. Je groeide op in La Libertad. Je verliet jouw land van herkomst in september 2019, samen met jouw moeder C.(...) I.(...) S.(...) G.(...) ((...)Z, (...)), en zus L.(...) E.(...) C.(...) S.(...) ((...), (...)).

Op 1 oktober 2019 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 9 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. Er werd namelijk besloten dat uw moeder zich aangaande bescherming tegen het huiselijk geweld door R.(...) tussen 2014 en 2016, kon beroepen op de Salvadoraanse politie en op de gerechtelijke instanties. Tevens werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de aanhoudende problemen met R.(...), O.(...), en andere leden van de bende MS13. Jouw moeder diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 22 juni 2021 de analyse en de beslissing van het CGVS bevestigde. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 9 augustus 2021 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat je een vrees koestert ten opzichte van El Salvador gebaseerd op de problemen die jouw moeder daar had met de bendes, stelt dat het daar gevaarlijk zou zijn voor meisjes van jouw leeftijd, en oppert dat je jou daar alleen zou moeten zien te redden. Jouw advocaat wijst nog op de problematische situatie en relatie waarin je hier met jouw moeder in België zou verkeren.

Ter ondersteuning van jouw eigen verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: jouw paspoort, een verklaring van jouw school in El Salvador, een mail van jouw advocaat omtrent het geweld tegen vrouwen in El Salvador, bijkomende info in verband met de situatie van jouw moeder hier in België.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat jouw moeder ook een tweede verzoek om internationale bescherming indiende op 31 maart 2022. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 20 juni 2022 (zie administratief dossier, blauwe map). Jouw moeder diende tot op heden geen beroep in tegen deze beslissing.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd jouw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit jouw verklaringen dat je naar een psycholoog gaat omdat je het moeilijk hebt met hetgeen je meemaakte in El Salvador en omwille van de moeilijke situatie met jouw moeder in België

(CGVS, p. 5-6). Hoewel er meermaals gepeild werd naar een eventuele invloed van deze problemen op jouw deelname aan de procedure, blijkt uit jouw verklaringen of administratief dossier nergens dat je niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat je niet gehoord zou kunnen worden in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 5-6). Ook jouw advocaat liet hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS evenmin formeel voorbehoud in optekenen, en er werden geen stavingstukken aangebracht die hiertoe zouden kunnen doen besluiten. Je haalt zelf op het einde van jouw persoonlijk onderhoud ook aan dat je wel een beetje gestresseerd was, maar alles begrepen zou hebben (CGVS, p. 10-11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, §1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek op 1 oktober 2019 waarvoor de beslissing definitief is.

Je verklaart dat je vreest problemen te hebben in El Salvador omwille van de problemen die jouw moeder daar had met de bendes (CGVS, p. 7) en bevestigt dat eigenlijk alles wat je daar vreest verband houdt met de problemen die jouw moeder daar had (CGVS, p. 8-9). Zo stel je ook dat je jou daar alleen zou moeten zien te beredderen (CGVS, p. 8). Je zou immers niet meer op de steun van jouw vader in El Salvador kunnen rekenen omdat zijn huis in de zone ligt waar jij ook met jouw moeder problemen had (CGVS, p. 8).

Bovenstaande door jou ingeroepen asielmotieven zijn dus in wezen identiek aan degene die jouw moeder en zus reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Deze motieven konden toen niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd bovendien in beroep door de RvV bevestigd, waardoor deze beoordeling vast komt te staan.

Nog haal je aan dat het in El Salvador gevaarlijk zou zijn voor meisjes van jouw leeftijd en dat veel jonge meisjes daar verdwijnen door het bendegeweld (CGVS, p. 8). Je verwijst ook naar de hoge graad van femicide in El Salvador (CGVS, p. 9) en ook jouw advocaat legt informatie neer over het geweld tegen vrouwen in El Salvador (zie administratief dossier, groene map, document 3). In dit opzicht moet erop gewezen worden dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het bestaan van een hoge prevalentie van femicides of geweld tegen vrouwen of jonge meisjes in El Salvador. Zulk een vrees of risico dient geïndividualiseerd te worden. Hiernaar gepeild, verwijst je opnieuw naar de problemen die jouw moeder daar had met de bendes (CGVS, p. 8-9). Zoals hierboven aangegeven kan dit element echter ook in jouw dossier allerminst leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Jouw advocaat haalt nog aan dat je hier in België niet kan rekenen op jouw moeder en vraagt tijd om enige stukken neer te leggen omtrent de situatie van jouw moeder (CGVS, p. 10). Uit deze informatie blijkt dat jouw moeder hier meerdere problemen kende in de opvangstructuren waar ze verbleef in België, dat ze aan een verslavingsproblematiek lijdt en "een moeilijk parcours zou gehad hebben met bendes in El Salvador" en dat de relatie tussen haar en haar dochters moeilijk zou verlopen (zie administratief dossier, groene map, document 4). Hoewel het CGVS de moeilijke persoonlijke situatie waarin jij jou hier bevindt uitermate betreurt, spreekt dit element zich niet uit over een eventuele vrees in jouw hoofd ten opzichte van El Salvador en kan dit daarom ook niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bovendien blijkt jouw vader nog in El Salvador te verblijven en kunnen jouw verklaringen over de reden waarom je niet meer op zijn steun zou kunnen rekenen daar niet overtuigen gezien je hiermee opnieuw verwijst naar de eerder ongeloofwaardig en ongegronde bevonden problemen van jouw moeder in El Salvador (zie boven).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De overige documenten die je voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jouw paspoort kan enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit en herkomst bevestigen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document van jouw school toont aan dat je aan deze bepaalde school les zou gevolgd hebben in El Salvador. Ook dit wordt niet betwijfeld door het CGVS. Verder wordt in dit document vermeld dat je school niet meer naar school zou zijn gegaan in deze instelling omwille van veiligheidsredenen gerelateerd aan de criminaliteit in het gebied (zie administratief dossier groene map,

document 3). Een dergelijk algemene en vage verwoording kan allerm minst volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade in jouw land van herkomst aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat jij louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de

Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen d.d. 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster benadrukt daarbij haar kwetsbaar profiel als minderjarige en meent dat het CGVS hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden en meent dat het hoger belang van het kind doorwerkt in procedurele vereisten, de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Zij verwijst daarbij nog in het bijzonder naar artikel 20, lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekster benadrukt te dezen nog dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt gelet op de instabiele toestand van haar moeder sinds 2020, waarbij zij amper nog contact met haar heeft en waar zij psychologisch zwaar onder lijdt. Verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal meent dat dit geen enkele invloed heeft bij een terugkeer naar El Salvador en wijst erop dat zij daardoor helemaal alleen zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, waardoor zij als minderjarige alleen zal toekomen en

hetgeen niet in het hoger belang is van het kind. Te meer daar zij als alleenstaand, jong meisje nog vatbaarder zal zijn voor benadelingen, waardoor zij een ernstig risico op vervolging zal ondergaan.

Vervolgens gaat verzoekster uitgebreid in op gendergerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador, citeert zij uit diverse persartikels en rapporten en besluit zij dat zij duidelijk slachtoffer zal worden van dergelijk geweld door benadelingen in El Salvador. Zij verwijst in dit verband ook nog naar artikel 60 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Verzoekster benadrukt in dit verband dat zij geen beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten. Dit eens te meer sinds de noodtoestand werd afgekondigd in het land.

Aangaande de nood aan subsidiaire bescherming stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat de veiligheidssituatie in El Salvador wel degelijk een belangrijk element is dat grondiger onderzocht dient te worden, zeker gelet op haar minderjarigheid en kwetsbaarheid. Zij citeert hiertoe uit rapporten en besluit dat de situatie nog meer uit de hand is beginnen lopen sinds Nayib Bukele de macht heeft verworven in 2021, met een culminatiepunt na het afroepen van de noodtoestand in maart 2022.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stavingstukken en brengt er de weblinks van bij:

- een rapport, *“Central America: Femicides and Gender-Based Violence”* van het Centre for Gender en Refugee Studies van 2011 (stuk 4);
- een internetartikel *“Landmark Femicide Case Fails to Fix El Salvador’s Patriarchy”* van The Globe Post van 2 juni 2020 (stuk 5);
- een internetartikel *“IRC data shows an increase in reports of gender-based violence across Latin America”* van Rescue.org van 8 juni 2020 (stuk 6);
- een artikel *“El Salvador’s Femicide Crisis”* van The Yale Review of International Studies van maart 2020 (stuk 7);
- een artikel van The Advocates For Human Rights van maart 2018 (stuk 8);
- een artikel *“Violence against women and girls throughout the life cycle in El Salvador 2021”* van InfoSegura van 4 augustus 2022 (stuk 9);
- een internetartikel *“Violence Against Women in El Salvador Is Driving Them to Suicide — Or to the U.S. Border”* van TIME Magazine van 2018 (stuk 10);
- een internetartikel *“Women in El Salvador’s Gang War: Surviving the State of Exception”* van Faces of Conflict van 3 augustus 2022 (stuk 11);
- een rapport *“El Salvador: Violence against women, including non-domestic sexual violence, legislation, state protection and support services”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 2015 (stuk 12);
- een persartikel *“El Salvador gang violence stifles progress on gender killings: top prosecutor”* van Reuters van 9 mei 2019 (stuk 13);
- UNHCR, *“Guidelines on International Protection : Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugee”* van 7 mei 2002 (stuk 14);
- een persartikel *“Violence against women has not slowed during the pandemic”* van El Faro van 22 mei 2020 (stuk 15);
- een persmededeling Luis Felipe López-Calva, de UN Assistant Secretary-General and UNDP Regional Director for Latin America and the Caribbean (stuk 16);
- een persartikel *“10 Femicides in first 11 days of august 2020 in El Salvador”* van The Violence of Development van 23 augustus 2020 (stuk 17);
- *“El Salvador: Violence merits a comprehensive response that respects human rights”* van Amnesty International van 1 april 2022 (stuk 18);
- COI Focus, *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (stuk 19);
- IACHR, *“Human Rights in El Salvador”* van november 2021 (stuk 20);
- UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van 15 maart 2016 (stuk 21);
- COI Focus, *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 (stuk 22);

- een uittreksel uit de Conventie van Istanbul (stuk 23);
- arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad (stuk 24);
- Human Rights Watch, “*El Salvador: Evidence of Serious Abuse in State of Emergency*” van 2 mei 2022 (stuk 25);
- een persartikel “*El Salvador extends state of emergency for third time to curb gangs*” van Reuters van 22 juni 2022 (stuk 26);
- een rapport “*Human Rights in El Salvador*” van IACHR van november 2021 (stuk 27);
- een artikel, ‘*DE CONVENTIE VAN ISTANBUL: EEN NIEUW INSTRUMENT IN DE STRIJD TEGEN GEWELD TEGEN VROUWEN :Impact op de Belgische situatie*’ van S. Forrez van oktober 2016 (stuk 28);
- een rapport “*World Report 2022, El Salvador*” van Human Rights Watch (stuk 29);
- “*El Salvador*” Human Rights Watch (stuk 30);
- “*Report 2021/22*” van Amnesty International (stuk 31);
- “*El Salvador: Broad ‘State of Emergency’ Risks Abuse*” van Human Rights Watch van 29 maart 2022 (stuk 32).

2.2.2. Op 4 oktober 2022 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 4) met volgend nieuw element geworden:

- een attest van een psycholoog *d.d.* 3 oktober 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag. Dezelfde bemerking dringt zich op voor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 257 012 van 22 juni 2021 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters moeder indiende op 1 oktober 2019 – hetwelk volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook vermoed wordt namens verzoekster te zijn ingesteld. Dit omdat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast stellen en verzoeksters moeder in gebreke bleef om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken. Immers, hoewel het huiselijk geweld waarvan verzoeksters moeder tijdens haar relatie met R. tussen 2014 en 2016 het slachtoffer is geworden niet wordt betwist, bleek dat zij hiervoor een beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties en dat zij niet kon overtuigen dat zij daarna niet langer kon rekenen op deze inzet van deze instanties. Daarnaast stelt de Raad dat er ook geen geloof kon worden gehecht aan de latere vervolgingsfeiten door R. en zijn handlanger O. en andere leden van de bende MS-13. Ook de overige ingeroepen feiten, de achtervolgingen van verzoeksters zus en een klacht die een ober in februari 2016 tegen verzoeksters moeder zou hebben ingediend tonen geen nood aan internationale bescherming aan. Verder werd geoordeeld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kon worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en verzoeksters moeder ook geen dergelijke vrees aannemelijk maakte en er geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen

dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Op 9 augustus 2021 dient verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift vooreerst dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel omwille van haar leeftijd. Verzoekster meent in dit verband dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook een invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Verzoekster wijst hiertoe nog op artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet.

Te dezen dient opgemerkt dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekster van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Voorts tracht verzoekster in het verzoekschrift, waar zij erop wijst dat zij nog kwetsbaarder is door de instabiele toestand van haar moeder en waardoor zij op dit ogenblik amper nog contact heeft met haar moeder (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 3-4), aan te tonen dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende

wijze uiteen te zetten, en dit omdat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel.

In het door verzoekster voorgelegde psychologische attest van 3 oktober 2022 (aanvullende nota verzoekster, rechtsplegingsdossier, stuk 4) wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster sinds mei 2021 een psychologische begeleiding volgt bij de opsteller ervan, dat zij zich in een fragiele toestand bevindt omdat zij angstig is bij de idee te moeten terugkeren naar El Salvador. Verder oordeelt de opsteller ervan dat verzoekster symptomen vertoont die geassocieerd kunnen worden met het posttraumatisch stresssyndroom. De Raad wijst er in dit verband op dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt, dat deze bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Bovendien blijkt nergens uit dit attest dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar zou verhinderen om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar leeftijd, de problematiek van haar moeder en het kwetsbare profiel dat zij daardoor zou hebben. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar kwetsbaarheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouds op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen ((ernstige) medische) problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van hen er aanhaalden dat van verzoekster, al dan niet omwille van haar leeftijd of persoon, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Integendeel geeft verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat, hoewel ze een beetje gestresseerd was, zij alles heeft begrepen (administratief dossier, CGVS, p. 10-11).

Gelet op het voorgaande, kon de commissaris-generaal op goede gronden vaststellen dat verzoeksters rechten in het kader van haar procedure internationale bescherming werden gerespecteerd alsook dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst verzoekster naar de problemen die haar moeder heeft gekend met bendeleden, alsook het feit dat de situatie in El Salvador gevaarlijk is voor meisjes van haar leeftijd (administratief dossier, CGVS, p. 7-8). In dit verband onderstreept verzoekster ook de problematiek van femicide in El Salvador (*ibid.*, p. 9). Verzoekster geeft ook aan dat zij zich alleen in El Salvador zal moeten zien te beredderen, gelet op de psychologische situatie van haar moeder en het feit dat zij niet opnieuw bij haar vader zou kunnen wonen omdat hij woont in de zone waar haar moeder veel problemen kende (*ibid.*, p. 8).

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekster steunt zich voor haar verzoek om internationale bescherming in wezen op dezelfde gronden als deze die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming op 1 oktober 2019 en waarvoor de beslissing definitief is. Uit de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad blijkt evenwel dat verzoeksters moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, zodat bijgevolg evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken;

(ii) aangaande verzoeksters bewering dat het in El Salvador gevaarlijk zou zijn voor meisjes van haar leeftijd en dat veel jonge meisjes daar verdwijnen door het bendege geweld, haar verwijzing naar de hoge graad van femicide in El Salvador, moet erop worden gewezen dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het bestaan van een hoge prevalentie van femicides of geweld tegen vrouwen of jonge meisjes in El Salvador; zulk een vrees of risico moet geïndividualiseerd worden en verzoekster blijft hiertoe in gebreke;

(iii) waar verzoeksters advocaat aanhaalt dat verzoekster in België niet kan rekenen op haar moeder, kan worden vastgesteld dat, hoewel het CGVS de moeilijke persoonlijke situatie waarin verzoekster zich hier bevindt betreurt, dit element zich niet uitspreekt over een eventuele vrees in haar hoofde ten opzichte van El Salvador en dan ook niet kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bovendien blijkt verzoeksters vader nog in El Salvador te verblijven en kunnen haar verklaringen over de redenen waarom zij niet meer op zijn steun zou kunnen rekenen, niet overtuigen gezien zij hiermee verwijst naar de eerder ongeloofwaardig en ongegrond bevonden problemen van haar moeder in El Salvador;

(iv) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) op basis van de voorliggende landeninformatie niet kon worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet; verzoekster haalde overigens zelf geen vrees aan in dit verband;

(vi) het gemeenrechtelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. In zoverre verzoekster refereert aan de problemen die haar moeder kende met bendeleden kan dienstig worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 257 012 van 22 juni 2021, waar te dezen staat te lezen als volgt:

“5.4. Dat verzoekster tijdens haar relatie met R. tussen 2014 en 2016 het slachtoffer was van huiselijk geweld, wordt niet betwist.

De Raad benadrukt dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren "indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Uit haar verklaringen over de door haar ingeroepen bedreigingen en de stappen die door het gerechtelijk apparaat zijn genomen tegen R., blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang had tot effectieve overheidsbescherming en dat zij een doeltreffend beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties met betrekking tot haar problemen met R. Toen zij in 2016 slachtoffer werd van geweldpleging door R. kwam de politie ter plaatse, wilden zij hem arresteren en raadden zij haar aan klacht in te dienen. Waar zij opwerpt dat de politie toen niets heeft gedaan om bescherming te bieden, kan zij niet ernstig worden genomen nu uit haar verklaringen blijkt dat zij, uit medelijden voor R.'s vader, simpelweg geen klacht had ingediend (NPO, p. 11, 14, 15-16). Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien dit niet gebeurt, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. De politie toonde daarenboven betrokkenheid bij haar zaak door verzoekster daarna te informeren dat R. in de zone rondhing (NPO, p. 15). Verzoekster diende daarop dan toch klacht tegen R. in, waarop de politie haar aangifte ter harte heeft genomen en het gerecht R. meteen een contactverbod oplegde (NPO, p. 15, 17).

Verzoekster hekelt dat de autoriteiten haar nooit hebben gecontacteerd in verband met het al dan niet naleven van dit contactverbod door R., maar draait hier de rollen om. In geval van inbreuk op het contactverbod was het immers aan verzoekster geweest om de autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen, waarna de nodige maatregelen konden worden getroffen. Verzoekster verklaarde echter dat sinds zij klacht had ingediend en R. een contactverbod kreeg opgelegd, hij haar met rust liet (NPO, p. 15). Dat dit contactverbod van twee maanden de enige beschermingsmaatregel was die werd genomen, betekent niet dat verzoekster geen toegang had tot doeltreffende bescherming en neemt niet weg dat haar zaak alleszins actief werd opgevolgd en onderzocht door het Openbaar Ministerie en de politie. Dit wordt ook zo bevestigd door verzoekster waar zij verklaart dat, toen zij eind 2016 informatie ging vragen bij de rechtbank in verband met haar klacht, zij te horen kreeg dat de zaak bij het parket lag voor verdere behandeling (NPO, p. 17, 18, 21). Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat R. tot op heden niet zou zijn vervolgd en/of bestraft, hetgeen overigens een loutere bewering is die zij niet staat, doet op zich geen afbreuk aan de genomen beschermingsmaatregel en betekent evenmin dat er sprake zou zijn van een straffeloosheid in haar specifieke geval, nu zij zelf heeft verklaard dat haar zaak werd opgevolgd door het parket. Begin 2017 werd verzoekster nog opgeroepen door de rechtbank omdat R. beroep en een 'tegenklacht' had aangetekend en haar beschuldigde van geweldpleging. Verzoekster moest hiervoor driemaal naar de rechtbank, maar R. zou echter geen enkele keer zijn opgedaagd en daarna zou deze zaak zijn afgesloten (NPO, p. 12, 20-21). Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat zij aan haar lot werd overgelaten zoals voorgehouden in voorliggend verzoekschrift en dat de autoriteiten niet het nodige zouden hebben gedaan. Alles wijst er daarentegen op dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten hun plicht hebben gedaan.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De door verzoekster aangehaalde landeninformatie om te stellen dat er sprake is van volledige straffeloosheid wat betreft geweld tegen vrouwen en dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, is algemeen van aard en doet geen afbreuk aan wat voorafgaand wordt vastgesteld met betrekking tot haar individuele omstandigheden. Dat er voor verzoekster redelijke overheidsbescherming voorhanden is in El Salvador en dat zij daar toegang toe heeft, blijkt genoegzaam door de specifieke en concrete omstandigheden van haar geval, waar zij inzake de problemen met haar ex-partner een beroep deed op de bescherming van de autoriteiten en dit met gunstig gevolg.

Verzoekster verklaart dat R. zich na deze beschermingsmaatregelen opnieuw tegen haar richtte. Sinds 2018 zouden zij en haar familie opnieuw zijn geïntimideerd en bedreigd door R., zou haar oudste dochter door bendeleden zijn achtervolgd en met de dood bedreigd zijn omwille van de situatie met R., zou verzoekster bedreigd en afgeperst zijn door O., haar ex-collega, die lid was van de bende MS-13 en volgens verzoekster zou fungeren als handlanger van R. Tenslotte zou verzoekster mishandeld en beroofd zijn door twee mannen gestuurd door O. Ook verklaart zij dat zij vanaf dan niet langer kon rekenen op de inzet van de bevoegde instanties.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster evenwel niet aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is, noch dat zij daartoe geen toegang heeft, noch dat zij niet langer kan rekenen op de inzet van de bevoegde overheidsinstanties. Zij maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheden haar deze keer in de kou zouden laten staan, als zij dezelfde persoon die reeds eerder werd aangepakt door hen, opnieuw onder hun aandacht zou brengen. Hetzelfde geldt voor de beweerde handlangers van R., met name O. en de andere bendeleden, die er volgens verzoekster mee zouden hebben ingestemd om R. te wreken.

Bijgevolg kunnen de door verzoekster aangehaalde latere vervolgingsfeiten door R. en zijn beweerde handlangers, zoals O. en andere bendeleden, in casu niet-overheidsactoren, niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek in wezen niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.5. Daarenboven hecht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde latere vervolgingsfeiten.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.5.1. Zo kunnen vooreerst een aantal bevindingen worden gemaakt met betrekking tot de klachten die verzoekster op 11 februari en 15 maart 2019 neerlegde tegen R., alsook de klacht die haar dochter op 15 april 2019 indiende bij de politie van San Salvador en de klacht van haar schoonzoon van 25 april 2019. In eerste orde moet worden opgemerkt dat deze klachten louter zijn opgesteld op basis van hun verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klachten zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoekdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. De klachten hebben dan ook slechts een geringe bewijswaarde.

Verder maakt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, volgende bevindingen omtrent de authenticiteit, d.i. de echtheid, van de voorgelegde klachten. In casu leggen zowel verzoekster, haar dochter en haar schoonzoon documenten van een klacht voor (map met documenten, nr. 8 en 9; map met landeninformatie, document nrs. 2-3). Al deze klachten, in totaal vier documenten, werden op hetzelfde politiekantoor opgemaakt, maar telkens op een andere datum en door een andere inspecteur. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat het handschrift en de handtekening van de ontvanger, zijnde de desbetreffende inspecteurs, op al deze documenten dezelfde zijn. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat het de receptionist is die de klacht noteert en ondertekent, waarna deze wordt toegewezen aan een inspecteur, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Los van het feit dat het de logica zelf is dat de inspecteur wiens naam op het formulier vermeld staat en de zaak behandelt, de klacht zelf noteert alsook ondertekent, gaat dit betoog ook in tegen wat op het CGVS werd verklaard door verzoekster zelf. Zij stelde namelijk zeer duidelijk dat dit document telkens werd ingevuld door de inspecteur zelf (NPO, p. 25). Waar verzoekster repliceert dat de protection officer haar meer vragen had moeten stellen om te weten waarom de handtekeningen en het handschrift telkens dezelfde waren, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. Los daarvan wijst de Raad erop dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt. Deze elementen doen ook gegronde en ernstige twijfels rijzen over de echtheid van deze documenten en ondermijnen de bewijswaarde ervan nogmaals in grote mate. Deze bevindingen tasten in grote mate verzoeksters algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder aan.

Tenslotte merkt de commissaris-generaal terdege op dat de verklaringen die verzoekster aflegde in de klacht van 11 februari 2019 niet overeenkomen met haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo stelt verzoekster in de klacht (map met documenten, nr. 8, vertaling) dat zij gedurende meerdere maanden het slachtoffer werd van verwondingen en bedreigingen door haar ex-partner R. Ook verklaart zij dat zij elk weekend verwondingen opliep doordat R. haar dusdanig hard sloeg dat zij bewusteloos viel. Voorts maakt zij ook nog gewag van een incident waarbij R. haar verwond zou hebben met een mes. Tijdens haar persoonlijk onderhoud vermeldt zij dit incident echter niet en stelt zij enkel dat R. haar in maart 2015 fysiek had aangevallen; voorheen hij ging nooit over tot slaan: "Was dat eerder dan ook al gebeurd dat hij gewelddadig werd? Ja, hij was wel gewelddadig maar niet tot slagen." Ook na maart 2015 verklaarde verzoekster dat hij enkel verbaal gewelddadig was: "Was hij in die tussentijd tussen 03/2015 en 02/2016 dan nog gewelddadig? Niet op de manier zoals in maart. Zonder slagen, maar wel in zijn verbale uitdrukkingen." (NPO, p. 14-15).

Deze discrepanties tussen haar verklaringen en de inhoud van de voorgelegde klacht ondermijnen wederom verzoeksters algemene geloofwaardigheid.

In zoverre verzoekster laat gelden dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met deze incoherentie, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Los daarvan brengt de Raad in herinnering dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt nu zij niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen.

Verder is het niet aannemelijk dat R., van wie verzoekster enkel vermoedt dat hij een hulpje is van de bende MS-13 maar niet weet of hij er daadwerkelijk lid van is (NPO, p. 13; NPO dochter, p. 19), überhaupt de macht zou hebben om haar te laten afpersen, in elkaar te laten slaan door bendeleden zoals O. en bendeleden op haar en haar familie af te sturen. Verzoekster verwijst naar de COI Focus van 12 oktober 2020 om aan te tonen dat de status van "affiliés" ernstig moet worden genomen, maar hieruit kan enkel blijken dat deze 'medewerkers' ondersteuning bieden aan de bende door kleine taken uit te voeren. Dat zij de rollen zouden kunnen omkeren en bendeleden voor hen opdrachten laten uitvoeren, is weinig aannemelijk en kan hier ook niet in worden gelezen. Dit element doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde problemen met O.

Ook het incident aan de kust van La Libertad waarbij verzoekster door twee mannen, gestuurd door O., zou zijn beroofd en met een baseballknuppel geslagen, mist elke geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt dat, gelet op de verregaande controle die bendeleden hebben op de bevolking, het geloofwaardig is dat O. het niet aanvaardde dat zij heeft getracht zich te ontdoen van zijn controle door te verdwijnen, maar overtuigt allerminst. Volgens verzoekster zou O. enkel wat geld voor zijn telefoon hebben gevraagd (NPO, p. 23). Dat hij haar dan toch zou zoeken tot aan de kust en dan twee mannen op haar af zou sturen is weinig aannemelijk. Verzoekster kon bij het CGVS overigens geen duidelijke reden geven waarom hij haar dusdanig ernstig zou vervolgen (NPO, p. 24). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat O. het niet kon tolereren dat zij door haar ontslag en verhuis volledig buiten zijn controle viel, is dan ook niet meer dan een a posteriori bewering die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen.

Daarenboven komt het allerminst geloofwaardig over dat verzoekster op 11 februari 2019 wel een klacht zou indienen tegen R. nadat zij hem vanaf december 2018 weer vaker in haar buurt zag rondhangen waarbij hij haar intimiderend aankeek en in het kader waarvan zij melding maakte van het geweld dat R. tegen haar zou hebben gebruikt in 2015, enerzijds, doch dan weer niets vermeldde over haar problemen met O. en het incident aan de kust waarbij zij met een baseballknuppel werd geslagen, anderzijds. Haar uitleg dat zij dit niet gedaan heeft uit angst voor repercussies gezien de banden die veel bendeleden hebben met de politie, kan niet worden aangenomen omdat zij in haar klacht wel haar problemen met R., die volgens haar gelinkt is aan O. en de reden is waarom zij door O. werd bedreigd, vermeldt. Het betoog dat het geweld door R. en de problemen met O. totaal verschillend zijn – de klacht van 2019 heeft betrekking op problemen van huiselijk geweld en de feiten aan de kust hebben betrekking op problemen met de bende – kan evenmin ernstig kan worden genomen. Het is immers verzoekster zelf die het huiselijk geweld van R. en de problemen met O. aan elkaar verbindt. In haar verzoekschrift geeft verzoekster zelf aan dat O. er mee zou hebben ingestemd om R. te wreken. Dat verzoekster bij de klacht geen melding maakt van dusdanig ernstige feiten als het incident bij de kust, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met O.

Wat betreft verklaringen van verzoeksters dochter dat zij door bendeleden zou zijn achtervolgd en met de dood bedreigd omwille van de situatie met R., wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd als volgt: "Uw dochter voegde nog toe dat ze in 2018 tweemaal door een individu werd achtervolgd op de bus van haar huis naar het werk (CGVS 1923596, p.20). Echter dient er te worden opgemerkt dat deze man uw dochter nooit heeft aangesproken of bedreigd en na het wijzigen van haar uurrooster op het werk heeft ze deze man nooit meer gezien (CGVS 1923596, p.20-21). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat dit incident enige relatie vertoont met andere ingeroepen feiten en ken er evenmin gesteld worden dat het dusdanig ernstig is dat het als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie beschouwd kan worden."

De motieven worden op generlei wijze betwist door verzoekster, laat staan weerlegd, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

5.5.2. In de mate verzoekster psychologische attesten aangaande haar mentale gezondheid en medische attesten met een beschrijving van haar fysieke letsels neerlegt ter staving van de door haar aangevoerde problemen, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de voormelde rapporten blijkt dat de psycholoog die verzoekster behandelde, oordeelde dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst. Tevens blijkt dat zij verschillende fysieke letsels heeft opgelopen en een operatie onderging aan haar arm.

In dit verband benadrukt de Raad dat artsen en psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische en fysieke gezondheid van een patiënt, maar dat zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kunnen schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak kunnen doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In het medisch naslagwerk van de dienst orthopedie kliniek van Antiguo Cuscatlan van 29 augustus 2018 kan worden gelezen dat haar rechterarm is gebroken ten gevolge van een stomp trauma met knuppel en zij hiervoor in september 2018 een chirurgische ingreep heeft ondergaan. Het medisch attest van 22 november 2019 opgesteld in het asielcentrum te Belgrade vermeldt een ongeveer 10 cm lang chirurgisch litteken op de rechter onderarm.

Uit deze attesten kan echter niet worden afgeleid dat deze breuk/dit litteken aan haar arm werd toegebracht door slagen met een baseballknuppel door kompanen van O. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. In de attesten wordt geen duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoeksters verwondingen en de door haar verklaarde oorzaak ervan.

Daarenboven, zoals reeds aangehaald, kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen. De medische attesten tonen dan ook niet aan dat verzoekster op 22 juli 2018 door kompanen van O. met een baseballknuppel werd geslagen aan de kust van La Libertad. Er kan uit de medische attesten an sich geen objectief en causaal verband tussen verzoeksters letsels en de door haar aangehaalde omstandigheden worden afgeleid, hoogstens blijkt dat verzoekster in onbekende omstandigheden verwondingen opliep ten gevolge van een stomp trauma met een knuppel. Kortom, de attesten tonen op zich niet aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoekster voorgehouden mishandelingen door kompanen van O.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoekster voorgehouden mishandeling.

Wanneer het beperkt gewicht van het medisch attest wordt gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar letsels zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van mishandelingen door kompanen van O. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van haar vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens haar aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

In het psychologisch attest van 27 augustus 2020 kan worden gelezen dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst.

De Raad benadrukt vooreerst dat de vaststellingen van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermings-verzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie, quod in casu. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde latere vervolgingsfeiten door R. en zijn handlangers zoals O. en andere bendeleden, geen geloof kan worden gehecht.

Dat verzoekster aan PTSD lijdt, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

5.5.3. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen latere vervolgingsfeiten die verband houden met R. en O., lid van MS-13, en andere bendeleden als zijn handlangers.

Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel als vrouw aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

5.6. Wat betreft de klacht die in februari 2016 door een ober genaamd L. tegen verzoekster werd ingediend, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

(...)"

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade omwille van de problemen die haar moeder zou hebben gekend met bendeleden.

2.3.7.2. Verzoekster gaat in het verzoekschrift vervolgens uitgebreid in op gendergerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador, citeert hiertoe uit diverse persartikels en rapporten (verzoekschrift, stukken 4-28) en besluit dat zij duidelijk slachtoffer zal worden van dergelijk geweld door bendeleden in El Salvador. Zij verwijst in dit verband ook nog naar artikel 60 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Verzoekster benadrukt in dit verband dat zij geen beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten. Dit eens te meer sinds de noodtoestand werd afgekondigd in het land.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie blijkt dat discriminatie en geweld tegen vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomt in El Salvador en hen op een andere wijze raakt dan mannen. Huiselijk geweld wordt beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, gevolgd door geweld van bendeleden. In de gebieden waar de bendes actief zijn, blijkt seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Verder wordt in de landeninformatie gespecificeerd dat het willen beëindigen van een affaire met een bendelid, het wekken van verdenkingen van ontrouw, het niet bezoeken van een metgezel in detentie of het aangaan van een relatie die niet geautoriseerd is door de bende na de dood van een metgezel, allemaal gedragingen zijn die het leven van vrouwen die in bende-gereguleerde wijken in El Salvador wonen in gevaar kunnen brengen. Vrouwen en meisjes die worden gezien als verbonden met een bepaalde bende zijn mogelijk ook een doelwit voor rivaliserende bendes en zij en andere vrouwen en meisjes kunnen worden misbruikt, verkracht en vermoord als onderdeel van bende-inwijdingsrituelen. Hetzelfde gaat op voor vrouwen en meisjes die proberen de bende waartoe ze behoren of waarmee ze verbonden zijn, te verlaten, of zij die zich op andere manieren verzetten tegen het gezag van de bende, bijvoorbeeld door de seksuele avances van een bendelid af te wijzen (*“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 37-38 en de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 19-20).

Hoewel verzoekster bijgevolg kan worden bijgetreden dat jonge vrouwen en meisjes in El Salvador een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift – uit de beschikbare informatie geenszins worden afgeleid dat het loutere feit (jonge) vrouw of meisje te zijn in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoekster om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (zie *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016: *depending on the particular circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*). Vrije vertaling: afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak (...) kan men nood hebben aan internationale bescherming op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep en/of een (toegeschreven) politieke overtuiging of op ander relevante Verdragsgronden.).

Verzoekster slaagt er echter niet in om de door haar aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen nu er immers geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden vluchtrelaas, dat zij immers koppelt aan de ongeloofwaardig en ongegrond geachte vervolgingsgronden die haar moeder inriep in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (*supra*).

Waar verzoekster nog betoogt dat de Salvadoraanse autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden persoonlijke problemen met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

2.3.7.3. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt:

“Jouw advocaat haalt nog aan dat je hier in België niet kan rekenen op jouw moeder en vraagt tijd om enige stukken neer te leggen omtrent de situatie van jouw moeder (CGVS, p. 10). Uit deze informatie blijkt dat jouw moeder hier meerdere problemen kende in de opvangstructuren waar ze verbleef in België, dat ze aan een verslavingsproblematiek lijdt en “een moeilijk parcours zou gehad hebben met bendes in El Salvador” en dat de relatie tussen haar en haar dochters moeilijk zou verlopen (zie administratief dossier, groene map, document 4). Hoewel het CGVS de moeilijke persoonlijke situatie waarin jij jou hier bevindt

uitermate betreurt, spreekt dit element zich niet uit over een eventuele vrees in jouw hoofd ten opzichte van El Salvador en kan dit daarom ook niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bovendien blijkt jouw vader nog in El Salvador te verblijven en kunnen jouw verklaringen over de reden waarom je niet meer op zijn steun zou kunnen rekenen daar niet overtuigen gezien je hiermee opnieuw verwijst naar de eerder ongeloofwaardig en ongegronde bevonden problemen van jouw moeder in El Salvador (zie boven)."

Door in het verzoekschrift louter te volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees, brengt verzoekster geen enkel concreet verweer bij om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg blijft deze motivering onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar oudere zus samen met haar partner intussen is teruggekeerd naar El Salvador, nadat zij in België een negatieve beslissing hadden gekregen inzake hun verzoeken om internationale bescherming (CGVS, p. 6-7). Verzoekster heeft aldus nog verschillende familieleden in El Salvador.

2.3.7.4. Volledigheidshalve – verzoekster heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij problemen kende met de bendes. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de procedure internationale bescherming resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.7.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekster verwijst naar het bendege geweld in El Salvador en de geëscaleerde situatie sinds het aantreden van president Nayib Bukele, in het bijzonder sinds het afkondigen van de noodtoestand in maart 2022. Verzoekster citeert hieruit uit het rapport “*World Report 2022, El Salvador*” van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 29), “*El Salvador*” Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 30), “*Report 2021/22*” van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 31) en “*El Salvador: Broad ‘State of Emergency’ Risks Abuse*” van Human Rights Watch van 29 maart 2022 (verzoekschrift, stuk 32).

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal (zie onder meer de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van 4 juli 2022) en verzoeksters ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde

reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Verzoekster toont niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde informatie laat, daargelaten de vaststelling dat zij niet de meest actuele is, niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die omstandig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten,

kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET